

MITÄ ETEMMÄKSI METSÄÄN...

„Pravda“ lehden 99. numerossa julkaistussa kirjoituksessani* lehdistön organisatoorisesta merkityksestä minä panin merkille Ingulovin kaksi virhettä lehdistöä koskevassa kysymyksessä. Vastauskirjoituksessaan (kts. „Pravda“ № 101) Ingulov puolustelee itseään sillä, että hänellä ei ollut virheitä, vaan „väärinkäsityksiä“. Suostun nimittämään Ingulovin virheitä „väärinkäsityksiksi“. Mutta onnettomuus on siinä, että vastauskirjoituksessaan Ingulov teki kolme uutta virhettä tai, jos haluatte, kolme uutta „väärinkäsitystä“, joista vaikeneminen on valitettavasti aivan mahdotonta lehdistön erikoisen tärkeyden vuoksi.

1: Ingulov vakuuttaa, että ensimmäisessä kirjoituksessaan hän ei katsonut tarpeelliseksi keskittyä lehdistön organisatoorista merkitystä koskevaan kysymykseen, vaan piti silmällä „osatehtävää“ — „kuka tekee puoluelehtemme“. Olettakaamme, että asia on niin. Mutta minkä vuoksi Ingulov siinä tapauksessa esitti kirjoituksensa otsikkona sitaatin Keskuskomitean organisatoorisesta toimintaselostuksesta, sitaatin, joka

*Kts. tämä osa, s. 304—308. *Toim.*

puhuu yksinomaan meidän lehdistömme organisatorisesta merkityksestä? Joko tahi,—joko Ingulov ei ole ymmärtänyt sitaatin ajatusta, tai hän on rakentanut koko kirjoituksensa Keskuskomitean organisatorisesta toimintaselostuksesta otetun, lehdistön organisatorista merkitystä koskevan sitaatin tarkan ajatuksen vastaisesti. Kummassakin tapauksessa Ingulovin virhe on silmiinpistävä.

2. Ingulov vakuuttaa, että „pari kolme vuotta sitten meidän lehdistömme ei ollut yhteydessä joukkojen kanssa“, „se ei yhdistänyt puoluetta niiden kanssa“, että yleensä lehdistön ja joukkojen välillä „ei ollut“ yhteyttä. Ei tarvitse muuta kuin lukea huolellisesti tuo Ingulovin väite, niin käsittää sen koko tolkuttomuuden, elottomuuden ja todellisuutta vastaamattomuuden. Todellakin, jos puoluelehdistömme ja sen kautta koko puolueemme „pari kolme vuotta sitten“ „ei ollut yhteydessä“ työväenjoukkojen kanssa, niin eikö ole selvää, että puolueemme ei olisi voinut pitää puoliaan vallankumouksen sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan, että se olisi „käden käänteessä“ tullut haudatuksi ja hävitetyksi olemattomiin! Ajatelkaahan vain: kansalaissota on kuumimmillaan, puolue torjuu vihollisten hyökkäyksiä saaden useita loistavia voittoja, puolue kutsuu lehdistön kautta työläisiä ja talonpoikia puolustamaan sosialistista isänmaata, työtätekevien kymmen- ja satatuhantiset joukot vastaavat puolueen kutsuun sadoilla päätöslauselmilla ja henkeään säälimättä lähtevät rintamalle, mutta Ingulov, tietäen kaiken tämän, katsoo mahdolliseksi väittää, että „pari kolme vuotta sitten meidän lehdistömme ei ollut yhteydessä jouk-

kojen kanssa eikä siis yhdistänyt puoluetta niiden kanssa“. Eikö tuo ole naurettavaa? Missä on sellaista kuultu, että puolue, joka „ei ole yhteydessä joukkojen kanssa“ joukkolehdistön kautta, saattoi saada liikkeelle kymmeniä- ja satojatuhansia työläisiä ja talonpoikia? Ja kun puolue kuitenkin saattoi liikkeelle työtätekevien kymmen- ja satatuhantiset joukot, niin eikö ole selvää, että joukkopuolue ei voinut siinä mitenkään tulla toimeen ilman lehdistön apua? Niin, niin, joku on varmasti kadottanut yhteyden joukkoihin, mutta ei ainakaan meidän puolueemme eikä sen lehdistö, vaan joku muu. Ei saa parjata lehdistöä! Ja asia on niin, että puolueen yhteys joukkoihin sen lehdistön kautta oli olemassa, eikä voinut olla olematta, „pari kolme vuotta sitten“, mutta tämä yhteys oli verrattain heikkoa, kuten siitä puolueemme XI edustajakokous oikein sanoo. Nyt on tehtävänä tämän yhteyden laajentaminen, sen lujittaminen kaikin tavoin ja sen tekeminen vankemmaksi ja säännöllisemmäksi. Siinä on koko kysymys.

3) Ingulov vakuuttaa edelleen, että „pari kolme vuotta sitten ei ollut vuorovaikutusta puolueen ja työväenluokan välillä lehdistön kautta“. Miksi? Kuulemma siksi, että silloin „lehdistömme päivästä toiseen kutsui taisteluun, puhui Neuvostovallan toimenpiteistä, puolueen päätöksistä, mutta työläislukijan vastauksia ei ollut“. Juuri siten on siinä sanottu: „työläislukijan vastauksia ei ollut“.

Se on uskomatonta ja hirveätä, mutta totta.

Kaikille on tunnettua, että kun puolue antoi lehdistön kautta tunnuksen: „Kaikki kulkulaitoksen avuksi“, niin joukot vastasivat siihen yksimielisesti

lähettämällä lehdille satoja päätöslauselmia kannatuksesta ja valmeudestaan pelastaa kulkulaitos ja lähettämällä kymmeniätuhansia poikiaan kulkulaitoksen avuksi. Mutta Ingulov ei suostu pitämään tätä työläislukijan vastauksena, hän ei suostu nimeämään tätä lehdistön kautta tapahtuvaksi vuorovaikutukseksi puolueen ja työväenluokan välillä, koska tuo vuorovaikutus ei tapahtunut siinä määrin kirjeenvaihtajien kautta kuin välittömästi puolueen ja työväenluokan välillä, tietenkin lehdistön välityksellä.

Kaikille on tunnettua, että kun puolue antoi tunnuksen: „Taisteluun nälkää vastaan“, niin joukot vastasivat yksimielisesti puolueen kutsuun lähettämällä puoluelehdistöön lukemattoman määrän päätöslauselmia ja lähettämällä kymmeniätuhansia poikiaan taisteluun kulakkia vastaan. Ingulov ei kuitenkaan suostu pitämään tätä työläislukijan vastauksena ja lehdistön kautta tapahtuvana vuorovaikutuksena puolueen ja työväenluokan välillä, koska tätä vuorovaikutusta ei pantu toimeen „sääntöjen mukaan“, jätettiin sivuun eräitä kirjeenvaihtajia y.m.s.

Ingulovin mukaan asia on niin, että jos puoluelehdistön kutsuun vastaavat kymmenet- ja sadattuhannet työläiset, niin se ei ole vuorovaikutusta puolueen ja työväenluokan välillä, mutta jos tähän puoluelehdistön kutsuun saadaan parilta kymmeneltä kirjeenvaihtajalta kirjallinen vastaus, niin se on todellista, oikeata vuorovaikutusta puolueen ja työväenluokan välillä. Ja tätä sanotaan puoluelehdistön organisatorisen merkityksen määrittelemiseksi! Hävetkää, Ingulov, älkääkä sotkeko vuorovaikutuksen marxilaista käsittämistä sen kansliamaiseen käsittämiseen.

Ja on selvää, että jos lehdistön kautta tapahtuvaa puolueen ja työväenluokan välistä vuorovaikutusta ei katsella kansliamiehen, vaan marxilaisen silmillä, niin se, tämä vuorovaikutus, on ollut olemassa aina, sekä „pari kolme vuotta sitten“ että aikaisemminkin, eikä se ole voinut olla olematta, sillä muussa tapauksessa puolue ei olisi voinut säilyttää itsellään työväenluokan johtoa ja työväenluokka taas ei olisi voinut pitää käsissään valtaa. Tehtävänä on nyt ilmeisesti oleva se, että tämä vuorovaikutus saadaan entistä keskeytymättömämmäksi ja lujemmaksi. Ingulov ei ole ainoastaan aliarvioinut lehdistön organisatoorista merkitystä, vaan vieläpä vääristellytkin sitä asettamalla lehdistön kautta tapahtuvan puolueen ja työväenluokan välisen vuorovaikutuksen marxilaisen käsittämisen tilalle sen kansliamaisen, pinnallisen teknillisen käsittämisen. Ja tätä hän nimittää „väärinkäsitykseksi“...

Mitä tulee Ingulovin „sivutehtäviin“, joiden olemassaolon hän päättäväisesti kieltää, niin minun on sanottava, että hänen toinen kirjoituksensa ei ole haihduttanut niitä epäilyksiäni sen suhteen, joista mainitsin edellisessä kirjoituksessani.

„Pravda“ № 102,
toukokuun 10 pnä 1923
Allekirjoitus: J. S t a l i n

